

Sygn. akt III U 23/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

<i>Sąd Okręgowy</i>	<i>w Ostrołęce</i>	<i>Wydział III</i>
<i>Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych</i>		

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2013 r. w O.

sprawy z odwołania E. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 28 listopada 2012 r. znak (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. Ś. prawo do emerytury począwszy od dnia 30.10.2012r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 23/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28.11.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił E. Ś. prawa do emerytury.

E. Ś. wniosła odwołanie od tej decyzji. Stwierdziła, że w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. w okresie od dnia 07.11.1979r. do dnia 31.12.1998r. pracowała szczególnych warunkach jako pracownik pralni chemicznej i wobec powyższego zachodzą podstawy do przyznania jej prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że E. Ś. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 55 lat

i legitymowania się ponad 20-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 12.10.2012r. E. Ś. złożyła w Oddziale ZUS wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku ZUS uznał, że E. Ś. osiągnęła wymagany wiek emerytalny 55 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymuje się ona łącznym stażem pracy wynoszącym łącznie 21 lat, 5 miesięcy i 13 dni, lecz nie przepracowała 15 lat w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie zaliczył odwołującej się żadnego okresu jako okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

E. Ś. urodziła się dnia (...) zatem podstawą ubiegania się przez nią o prawo do emerytury jest **art.184** ustawy o **emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń** (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami w aktualnym brzmieniu - prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonej urodzonej po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet,
- nie przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego lub złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- rozwiązała stosunek pracy, w przypadku ubezpieczonej będącej pracownikiem (warunek obowiązujący do dnia 31.12.2012r.),
- w dniu 01.01.1999r. udowodniła 20-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołująca zgromadziła 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności czy zachodzą podstawy do zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od dnia 07.11.1979r. do dnia 31.12.1998r. w (...) w W.. ZUS nie uznał bowiem tego okresu, stwierdzając, że w złożonym świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 13.09.2011r. występują rozbieżności z zaświadczeniami Rp-7 z dnia 5.03.2002r., w którym wskazano ostatnie stanowisko pracy jako szatniarz i z Rp-7 z dnia 9.10.2012r., w którym wskazano ostatnie stanowisko pracy jako pracownik gospodarczy.

Na okoliczność charakteru pracy w Samodzielnym Publicznym Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. E. Ś. złożyła do ZUS świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 13.09.2011r., z którego wynika, iż w okresie od dnia 07.11.1979r. do dnia 30.04.2005r. pracowała w szczególnych warunkach na stanowisku praczki i na tym stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace pralnicze w pralni chemicznej szpitala powiatowego w W. (k.9 a.e.). Ponadto w toku procesu odwołująca się złożyła świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.01.2013r., z którego wynika, iż w okresie od dnia 07.11.1979r. do dnia 30.04.2005r. pracowała w szczególnych warunkach na stanowisku praczka i na tym stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace pralniczo-farbiarskie w pralniach chemicznych (k.13 a. s.).

Z zeznań odwołującej E. Ś. (k. 29-30 a. s.) wynika, że w spornym okresie pracowała jako praczka w pralni szpitalnej. Na tym stanowisku pracowała do dnia 31.12.1998r., kiedy to zlikwidowano pralnię szpitala, a pracowników pralni przesunięto na inne stanowiska, ją w tym czasie przeniesiono do szatni, gdzie pracowała do 2006r.

Sąd dał wiarę zeznaniom E. Ś., gdyż korelują one z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych ze spornego okresu. Z umowy o pracę z dnia 07.11.1979r. znajdującej się w aktach osobowych odwołującej wynika bowiem, że

przyjęto E. Ś. do Zakładu Opieki Zdrowotnej w W. na okres wstępny jednego roku od dnia 07.11.1979r., powierzając jej obowiązki praczki. Z pisma ZOZ w W. z dnia 01.12.1981r. wynika, że od dnia 01.12.1981r. do dnia 15.10.1982r. udzielono E. Ś. – praczce, urlopu wychowawczego z tytułu opieki nad dzieckiem. Z pisma ZOZ w W. z dnia 03.05.1982r. wynika, że od dnia 23.03.1982r. do dnia 23.03.1985r. udzielono E. Ś. kolejnego urlopu wychowawczego z tytułu opieki nad dzieckiem. Po zakończeniu urlopu wychowawczego pismem z dnia 24.03.1985r. odwołująca się zgłosiła gotowość do podjęcia pracy w pralni. Z kolejnej umowy o pracę z dnia 24.03.1985r. wynika, iż z tym dniem została ponownie przyjęta do pracy w ZOZ W. na stanowisko praczki. Pracowała na tym stanowisku do dnia 30.11.1998r. Nadto z dokumentów wynika, że od dnia 01.12.1998r. powierzono E. Ś. obowiązki szatniarza.

Sąd uznał, że dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, dają pełną wiedzę o stanowiskach, na których pracowała E. Ś. oraz w jakich okresach świadczyła pracę jako praczka w pralni. Z dokumentów tych wynikają także okresy urlopów wychowawczych. Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że zbędne jest wzbogacenie materiału dowodowego o zeznania świadków zawnioskowanych przez odwołującą, albowiem materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, gdyż sporne okoliczności zostały wyjaśnione. Dlatego Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadków na mocy art.217§3 kpc.

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd doszedł do przekonania, że w okresie od dnia 07.11.1979r. do dnia 30.11.1981r. (2 lata i 24 dni) oraz od dnia 24.03.1985r. do dnia 30.11.1998r. (13 lat, 8 miesięcy i 8 dni) E. Ś. w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace pralniczo-farbiarskie w pralniach chemicznych jako praczka. Jest to stanowisko wyszczególnione w **wykazie A dziale XIV poz.8** (prace pralniczo-farbiarskie w pralniach chemicznych) - powoływane na wstępie rozporządzenia. Natomiast w Zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12.07.1983r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w zakładach resortu zdrowia i opieki społecznej uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę - prace te wymienione są w dziale **XIV poz. 8** tj. prace pralniczo-farbiarskie w pralniach chemicznych. Pod tą pozycją wymienione jest stanowisko pracy: operator urządzeń pralniczych (pkt 1). Łącznie zatem odwołująca wykazała w niniejszym postępowaniu, że przepracowała w szczególnych warunkach okres **15 lat i 9 miesięcy i 2 dni**.

Sąd nie zaliczył do okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu od dnia 01.12.1981r. do dnia 23.03.1985r., gdyż z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że E. Ś. przebywała wówczas na urlopie wychowawczym.

Jednocześnie podnieść należy, że z dokumentów Rp-7, na które powołuje się ZUS, zauważając, że wynikają z nich inne niż „praczka” stanowiska pracy odwołującej – nie wynikają wnioski odmienne od wyżej zaprezentowanych. Odwołująca była praczką jedynie do dnia 30.11.1998r. i nie było to jej ostatnie stanowisko pracy. Po tej dacie została bowiem przeniesiona na stanowisko szatniarki, a następnie robotnika gospodarczego. Dlatego dokumenty opisujące stanowiska pracy odwołującej po dniu 30.11.1998r. także zawierają treści prawdziwe, lecz nie mające wpływu na treść rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Z tych względów Sąd uznał, że **E. Ś.** spełniła wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał jej prawo do emerytury począwszy od dnia (...) stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. W tym bowiem dniu odwołująca ukończyła 55 lat, a wniosek o emeryturę złożyła w dacie wcześniejszej.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy **art.477¹⁴§2 kpc**.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i nieprzyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Ocena, czy odwołującej należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporny okres wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach osobowych.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.